

колко пжти презъ нощта се събуждахъ отъ силния лай на кучетата. Пристигаше патрулътъ отъ съседния постъ, тежко удряха прикладитѣ на пушкитѣ, прозвѣнтѣваха ножоветѣ, които войницитѣ снемаха. „Тукъ ли сж още? — говорѣше високо и сопнато Пантелей. — Ама че афера а!“ „Штъ — обаждаше се други, — по-тихо, Пантелей!“ Тѣ влизаха вжтре, разговорътъ ставаше по-шуменъ. Не се минаваше много, кучетата отново се разлайваха — патрулътъ си отиваше, но шумътъ не преставаше. Вънъ нѣкой сѣчеше дърва, звѣнтѣха тенекии, плискаше се вода.

Сутринята първото нѣщо, което видѣхъ, това бѣха всевъзможни и разноцвѣтни дрехи, изпрани и прострѣни да съхнатъ. Разбрахъ, отъ какво идѣше шумътъ презъ цѣлата нощ. Годеницата изнасяше последнитѣ дрехи. Мѣрна се Калинъ, цѣлъ измокренъ, но все така грижливо и гладко причесанъ. Рибарътъ се разхождаше предъ поста.

— Господинъ капитанъ — обърна се той къмъ мене, и като всѣки морякъ по-лесно му бѣше да ме нарича така, — ние поработихме тази нощъ. Имаше време и за спане и за работа. Нека. Нека се поизператъ момчетата. И азъ съмъ билъ войникъ, зная какво е да се перешъ самичъкъ. Женската работа е друга.

Бурята бѣше поутихнала. Морето още не